

ցուրտին հետեւանք միայն չէր այդ արտասուքը. դաշտեցիք տէին այդ երիտասարդքը, շղթայից եւ գերութեանց ազատեալ լեռը ապաստաներ էին, ոմանք զէնք ունէին, իսկ ոմանք անզէն էին:

Նոյն միջոցին տերտերը եկեղեցուոյ դռնէն կ'ելնէր, ուրիշ քահանայի մը ընկերակցութեամբ եւ մեծ ձայնով կ'ըսէր իւր լեռնացոց:

— Տղայք, շո՛ւտ, հիւրանոցը կրակ վառեցէք, այդ եղբարոց ուտելիք բերէ՛ք. չէ՞ք տեսներ, որ դոքա դաշտեցի են, այս մեր ցրտին չեն դիմանար. մենք էլ ձեր եւոռէն կ'ուզանք:

Իսկ միւս քահանան լուռ, անխօս կանգնեցաւ, դէպի դաշտն ակնարկ մը ձգեց ուր բուքի ամպէն բան մը չէր տեսնուէր, վերջը դառնալով երիտասարդներովս, որ գլխիկոր եւ յուսահատ՝ աչքերնուն ծայրով իրեն կը նայէին.

— Մե՛ծ է աստուած, մեծ է Լուսաւորչայ բարեխօսութիւնը, ո՛վ տղայք,— ըսաւ,— ինչ կը յուսահատ իք, այսօրուան յաղթողը վաղուան գերին կրնայ լինիլ, քաջ եղի՛ք, յանցանքը մեր իշխաններուն է, որ անհաւատին խօսքին եւ երդման կը վստահանան, եւ յիմարաբար կ'երթան նոցայ ճանկը կը մտնենք եւ ժողովուրդն էլ այդ անզգամներուն աւար կ'ընեն: Բայց աստուած մեծ է, մի՛ յուսահատիք:

Եւ կես մը քայլելով, կես մը վազելով ամենքը կը հետեւէին լեռնցի տերտերին, որ առջեւէն կ'երթար եւ կ'առաջնորդէր հիւրանոցը:

Այս շէնք մ'եր մասամբ հողի մէջ թաղեալ եւ մասամբ հողէն դուրս, բաւական ընդարձակութեամբ, որ դուռ մը միայն ունէր եւ մէկ կողմը կրակարանը, ուր արդէն քանի մը ահագին կոծղ տաքութեան լոյս սկսէր էին ծաւալել իրենց մօտը, որ մեր կես սառած երիտասարդաց միսիթարութիւն էր:

«Յիւրասեր, օտարընկալ եւ պատուադիր» սասունցիք իրենց աղքատիկ գարուոյ եւ կորեկի հացը, տաք թան ապուրը, չոր եւ աղի